

DE BRUILOFT IN DE KORTJANSTEEG

W. G. van de Hulst

I.

't Is gebeurd op een mooie, zonnige morgen, toen 't nog vakantie was.

Ze hadden iets moois gezien, Rie, Coba en Annemie, en al de anderen.

Op de deftige gracht stond een deftig huis, en daar vóór kwamen almaar prachtige rijtuigen aanrijden. De paarden hadden zijden strikken aan de kop en de koetsiers hadden boeketjes op hun borst. Die koetsiers zetten ook heel deftige gezichten. 't Was een en al deftigheid.

Dat hoorde zo, — want er was een deftige bruiloft vandaag in dat deftige huis.

En Rie en Coba en Annemie, en al de anderen waren tussen de mensen, die stonden te kijken, ingedrongen naar de hoge stoep, om óók te zien.

O, en de *bruid* was het allermooist, het allerprachtigst geweest in haar lange sleepjapon van wit satijn, met haar zijden sluier en haar ruiker van witte rozen. Die bruid was zó erg mooi geweest, dat Coba, die met Rie gearmd vooraan stond, er even van *gebeefd* had.

't Schitterde zo, en 't glansde zó — en toen die mooie sleep langs de stoep gleed, kon je het ruisen horen. — O, 't was zó mooi, dat je het met allebei je ogen niet eens zo gauw vasthouden kon. En dan die twee prachtige meisjes, die achter de bruid liepen en haar sleep droegen. Zij waren ook al helemaal in 't wit, en ze hadden ook al zulke mooie bloemen.

„Dat zijn de bruidsmeisjes hoor!” fluisterde Liesbet, die 't wel weten kon, want haar moeder was werkvrouw bij de burgemeester.

„Dat zijn net engeltjes, hè?” fluisterde Mien, maar Rie zei: „Vast niet, ze hebben niet eens vleugels...”

En toen was de witte bruid met die deftige zwarte mijnheer al in de koets en de bruidsmeisjes stapten ook al in een volgende. Al de andere dames en heren waren ook wel de moeite waard om te zien, maar die witzijden bruid — o, die was het allerprachtigst.

„Mooi hè!” zei Liesbet toen zij, en Rie en Coba, en Annemie, en Mien en nog meer anderen weer in een troepje wegsleenterden.

„Erg mooi hè!”

„Nou!” zei Rie.

„Nou!” zei Mien.

„Nou!” zeiden ze allemaal.

„Ik krijg ook best een witte jurk aan als ik trouw,” zei Coba, „want mijn moeder is strijkster, die kan zulke mooie jurken strijken. —”

„Ja-a...” bitste Rie, „maar geen zijden!... dat zou je wel willen!...”

't Was weer stil geworden op de deftige gracht. De koetsen waren weggereden, de mensen waren doorgelopen.

Maar toen... toen was er in de Kortjansteeg opéens ook een bruiloftspartij.

„Zeg,” riep Mien, „zeg, ik weet wat, laten we óók bruiloftje spelen...”

„O, ja, ja... en dan zal ik de bruid wel zijn,” zei Coba...

„Nee hoor! Waarom jij?” snibde Rie.

„O ja zeg,” juichte Liesbet en ze zwaaide met bei haar armen, om zich midden in de kring te wringen...

„Zeg, en hoor 'es, dan moeten we ook een sluier hebben, en een boeket... en dan moeten we het heel écht doen... ja?”

„Ja, ja, vooruit dan,” riepen de anderen, „laten we dan beginnen.” En Coba zei met een hoogrode kleur van blijdschap... „Zeg, en dan ga ik een sluier halen!” —

Ze holde weg, vier, vijf huizen verder... en riep nog eens: „Nog niet beginnen, hoor!” Ze kwam terug met een oud tulen gordijntje, vol scheuren, dat thuis over de wieg had gelegen, om broertje tegen de vliegen te beschermen.

„Kijk 'es!” juichte ze, „mooi, hè? Ik mag het best een poosje hebben.”

„Wie moet nou de bruid zijn?” haastte Liesbet.

„Ik... ik!” riepen stemmen. „Nee ik!”

„De sluier is van Coba!” schreeuwde er een.

„Nee, hoor nou 'es, stil nou 'es,” besliste opeens Rie, in een plotselinge bui van medelijden. „Annemie, die moet de bruid zijn, want *die* is de kleinste, en *die* heeft haar arm gebroken.”

Toen won het medelijden met de kleine meid, die daar zo stilletjes tussen de anderen stond, haar armpje in een vuil-witte doek, het opeens van alle begerige bedenkingen.

„Ja, dat is goed! Ja, Annemie mag de bruid zijn!... Kom maar Annemie, kom maar, dan gaan we daar op het trapje zitten, hè! En dan mag jij mooi aangekleed worden.”

„O ja, hoor 'es zeg,” riep Liesbet, „en dan moet ze haar schort op haar borst vast doen, dan is het net een mantel.”

„Och, meid, dat kan immers niet met haar zieke arm...”

„O, zeg,” riep weer een ander, „en dan bloemen in d'r haar.”

„Nou, gaan jullie dan bloemen *plukken!*” bitste Rie.

Mien en Lies holden weg.

En op het houten stoep-trapje van Coba's huis, in het midden van de steeg, werd de bruid opgetooid.

Ze zat maar heel stilletjes te kijken, met een erg blij gezichtje en ze liet al die schreeuwers en leven-

maaksters maar om zich heen springen en klimmen, en deed gehoorzaam alles, wat ze haar zeiden.

Ze bonden de sluiert met touwtjes vast aan haar haren; ze deden haar schort voorzichtig af en maakten die weer vast om haar middel: Zo werd het opeens een lange japon.

(Wordt vervolgd)

WE MAKEN EEN KLOK

We gaan deze keer een klok maken voor een poppenkamer. We hebben daarvoor nodig een dopje van een asperinebuisje, een stukje kurk, twee lucifers en twee splitpenen.

We snijden het stukje kurk zo groot, dat het in het nikkelen dopje past. Nu plakken we eerst een rond stukje wit papier op de kurk en tekenen daar een wijzerplaat op. Dan steken we een splitpen

van achter naar voren door de kurk en buigen de twee metalen pootjes in de gewenste richting. Dat zijn de wijzers.

We maken nu drie gaatjes in het nikkelen dopje. In het bovenste gaatje steken we de tweede pen, zodat alleen de kop daarvan zichtbaar is. In de onderste gaatjes bevestigen we twee lucifers, dat zijn de pootjes van de wekker.

Een leuk knutselwerkje, vinden jullie niet?

Heb je die al gehoord?

Verkeerd begrepen.

Dorpsburgemeester: „Mij dunkt, we moesten toch maar eens een brandspuit aanschaffen. Het is onverantwoordelijk dat we zo geheel zonder blusmiddelen zijn.”

Een der gemeenteraadsleden: „Och, wat, brandspuit; ik zie niet in waarvoor die verkwisting dienen zou, het heeft bij ons altijd wel gebrand zonder spuit.”

Hersen Gymnastiek

ANTWOORDEN

- 21 United States of America. Verenigde Staten van Amerika.
- 22 Jacatra.
- 23 De Sint Nicolaas-avond.
- 24 Jachin en Boaz.
- 25 Afkorting van Burgemeester en Wethouders.
- 26 Prinses Margriet.
- 27 De Navolging van Christus.
- 28 Ehad.
- 29 Pour Prendre Congé d.i. om afscheid te nemen.
- 30 Hofni en Pinehas.

NIEUWE VRAGEN — WIE WEEET HET?

- 31 Wie heeft de slingeruurwerken uitgevonden?
- 32 Bij welke stad begon in 1573 de victorie?
- 33 Wat wordt bedoeld met E.K.?
- 34 Wie schreef: Eens Christens reis naar de eeuwigheid?
- 35 Wat betekent: Hoge bomen vangen veel wind?
- 36 Hoe heette de eerste vrouw van Koning Willem III?
- 37 Wat brachten de Joden op het Paasfeest in de tempel?
- 38 Waar is in 1834 de afscheiding begonnen?
- 39 Hoe heette de dienstmaagd van Abraham?
- 40 Wie was de stadstimmerman van Den Briel in 1572?

De antwoorden op deze vragen worden in het volgende nummer afgedrukt. Men behoeft de antwoorden dus niet op te sturen.

HET VERLOREN SCHAAP

Lucas 15: 1—10

Een schaapje dat verloren was werd door de Herder opgezocht en met blijdschap thuisgebracht; en een vrouw zoekt haar verloren penning; zo zendt God de Heiland om de verloren mens te redden, en verblijdt Hij zich over zijn behoud.

DE BRUILOFT IN DE KORTJANSTEEG

W. G. van de Hulst

II.

Toen kwamen Mien en Liesbet terug met hun buit: wat paardebloemen, wat wortellof, een groot rabarberblad en een oude verlepte geranium-bloem, die ze gevonden hadden onder het bloemrekje, bij vrouw Timmers.

„O, zeg, nou weet ik wat!...”

„Nee, hoor 'es... hoor nou 'es!...”

„Ja, en dan moesten wij bruidsmeisjes zijn!...”

„Nee, stil nou 's...”

„Maak niet zo'n drukte jij... Jij bent de baas niet.”

Ja, maar jij ook niet...”

„Luister nou 'es,” schreeuwde Rie over het gekibbel heen, „ik zal 't wel zeggen, hoe 't moet. Die bloemen moeten in Annemie d'r haar, en die geranium op d'r borst, en dat grote blad is dan de bruidsboeket, hè...?”

„Ja,” zei Liesbet, „en dan moeten we het wortellof in haar klompen steken... Doe je klomp dan eens uit, Annemie!”

„Nee, nee... dat staat niks mooi!” riep Rie. Maar de klompjes rolden al bij 't houten trapje neer.

„Nou,” bromde Rie... „vooruit dan maar!”

„Uit de weg! Uit de weg!” kwam opeens een haastige stem boven aan de trap, en Coba's moeder, met een tobbe vol dampend wasgoed strompelde naar beneden, trapt zó maar op de bruidsboeket.

Ze stoven uit elkaar, al die bruidsjuffers en ze sleurden de koningin van 't feest haastig mee. Toen werkten ze maar verder in de kleedkamer naast de stoep.

Annemie werd prachtig. Ze hadden haar geheel behangen met wortellof en haar de grote geranium bij de paardebloemen ook maar in 't haar gestoken.

Toen kwam Henk voorbij, Henk van het groentwinkeltje. Hij bleef staan kijken naar 't feest.

„O zeg,” riep Liesbet... „Zeg, Henk moet ook meedoen, Henk moet de mijnheer zijn, de bruidegom. Dat is ècht, hoor Henk...”

„Ja, ja... kom Henk!” riepen de anderen.

Maar Henk trok z'n neus op: „k Zou je danken...”

„Toe nou, doe nou mee, Henk!... Dan zullen we jou ook heel mooi maken.”

„Ja,” lachte hij spottend, „dat zou je wel willen, hè? 'k Zal met allemaal meisjes gaan spelen!... Nee hoor!”

„Toe nou, Henk, trouw nou met ons...”

Maar Henk slenterde verder; bei zijn handen in de zak; hij floot een deuntje, en ging bij zijn moeder onder de uitstal-tafel met een oud knipmes een paar kastantjes, die hij in 't plantsoen gevonden had, uit de grote bolster peuteren.

„Flauwerd..., je mag niet eens meer trouwen, hoor!” riep Rie hem boos na.

„Kom maar hoor!” commandeerde ze verder tegen de anderen, „nou is alles klaar. We kunnen best trouwen zonder bruidegom, hè?”

„O ja best!” kwamen stemmen. „Zo'n zwarte bruidegom is net een gewone meheer. Niks mooi!”

„Zeg, Rie!” lawaaiden Liesbet, „...Rie en dan wij het rijtuig, hè? Coba en ik...”

„Het rijtuig?”

„Ja, nou moet Annemie op het trapje gaan zitten en jullie ook en dan komen wij jullie halen, en dan zijn wij het rijtuig...”

„Ja, ja!... Vooruit!”

Ze brachten Annemie weer een paar trapjes hoger, heel voorzichtig om al het moois, en gingen met ernstige gezichten naast en bij haar zitten. Liesbet en Coba holden weg, naar kwamen dadelijk terug. Ze trokken hun knieën heel hoog op bij elke stap, als wilde trappelende paardepoten en ze hielden stil precies voor de stoep, Liesbet vóór, Coba achter... Ze hinnikten van plezier, dat maakte het spel nóg echter.

„Voorzichtig nou hoor!” bedisselde Rie, „val niet over je japon, Annemie... Stap maar in!”

De bruid daalde het trapje af en wilde al in de koets stappen...

„O, o wacht even,” gilde Rie, „we hebben nog geen bruidsmeisjes,” en ze trok in haar schrik zó hard aan de sluier, dat de bruid een lelijk gezicht zette van de pijn aan haar haar.

Maar de rijtuigen konden niet zo lang wachten. De paarden trappelden van ongeduld.

„Vooruit, maar hoor! — Hier, pak aan!...”

Rie trok wat slierten wortellof van de bruids-japon, stopte die Mien in haar hand, hield er zelf ook wat, en commandeerde: „Dat zijn onze boeketten en wij zijn de bruidsmeisjes...”

De bruid stapte in, de bruidsmeisjes ook, de anderen drongen er achter, kibbelden, om de voorste te zijn.

„Voorwaarts... mars!” riep Liesbet, die vooraan stond, en die paard en rijtuig en koetsier tegelijk was.

„Och meid... Voorwaarts mars? Dat hoort niet eens bij een bruiloft, dat hoort bij de soldaten,” vinnigde Rie.

Maar 't bruidje zelf zei niets. Die liet maar alles heel stil om zich heen gebeuren en keek met haar blijde gezichtje de wereld in, alsof ze nu een heel rijk en heel gelukkig kind was. (Slot volgt)

DE BRUILOFT IN DE KORTJANSTEEG

W. G. van de Hulst

III (slot)

En daar ging de deftige bruiloftsstoet door de steeg, als een voorname optocht. Annemie hield haar gesluierd hoofdje met de bloemkroon keurig recht op en het grote geknakte rabaarblad voorzichtig voor haar borst... En de bruidsmeisjes volgden, heel langzaam, heel statig, met ernstig uitgestreken gezichten. Ze maakten heel kleine pasjes... En de anderen drongen op, om te laten zien dat ze er ook bij hoorden... En Ali, die 't achterst liep, had een sliert wortellof gevonden en hield die ook heel voorname voor haar borst; ze speelde in zichzelf, dat zij ook bruidsmeisje was.

't Ging de hele steeg door. De stoet passeerde Henk, die spottend riep: „Hè, juffrouw je rok zakt af!” en toen een stuk kastanjebolster naar de bruid smeed. 't Viel juist in de sluijer.

„Nare jongen, schei je uit?”... bromde Rie... Ik zal het tegen je moeder zeggen hoor!...”

En verder trokken de bruiloftsgasten.

Maar plotseling riep Liesbet: „O nee, hoor 'es, 't is helemaal fout. De rijtuigen moeten juist heel hard rijden, dat hoort zo!”

„Ja, ja, *hard* rijden!” riepen de anderen. En daar zette de bruiloftsstoet zich in draf, Liesbeth met wilde, dollen bokkensprongen voorop...

Alleen het bruidje, de arme Annemie, op haar klompjes vol wortellof, met de sluijer, die telkens aan haar haren trok, met haar stokkerig stijve arm, met haar lange schort voor de voeten, de koningin van het feest, hakkelde maar zo wat mee.

„Vooruit dan! Vooruit dan!” joeg Rie en ze trok aan de sluijer alsof ze met de leidsels een paard bestuurde. Henk schaterlachte. Hij schreeuwde: „O kijk es! Kijk es! Een bruiloft op hol!” En toen... plotseling...

„Oe-woef-woef-woef!” briede opeens het holle gebelf van Les, de jonge, speelse slagershond van de hoek, en zijn lijf draaiend en wringend in uitbundig plezier, kwam hij met dwaze, dollen sprongen aanstuiven. „Oe-woef-woef-woef!” En voor de bruiloftsgasten goed begrepen wat er eigenlijk gebeurde, had de wilde lobbes de prachtige bruidssluijer al tussen zijn tanden geklemd en rukte hem woest heen en weer, grommend van plezier.

„O, O au!... au!” gilte Annemie. „O, help!”

De hele bruiloftsstoet stooft uiteen, maar Rie in haar boosheid op die lelijke hond, die de hele pret in de war stuurde, smeed hem nog nijdig haar bruidsmeisjes boeket op de kop.

Leo liet even los, haakte er een grote winkelhaak in. „O, help! help!... help me dan!” schreeide ze, haar ene gezonde arm smekend in de hoogte. Coba riep nog even: „Koest! koest!” en Rie wou al naar de slager lopen, maar opeens hoorde ze Liesbeth roepen: „Zeg, o zeg, daar komen de rijtuigen weer

aan.” Ze zagen de deftige koetsen alweer over de gracht langs de steeg rijden.

Vergeeten was opeens alle eigen bruiloftspreet. Rie en Coba en Liesbeth en Mien, en de anderen stormden het steegje uit om weer te kijken. Leo rende hen na. Vergeeten was ook het arme bruidje.

Daar stond ze, vreselijk geschrokken, schreiend van bangheid en met een angstig gezichtje naar haar gescheurde schort te kijken. De grote geranium hing scheef boven haar ene oog.

Maar toen... toen kwam Henk.

„Flauwe meiden!” bromde hij. „Nou laten ze je in de steek hè? Kom maar, hoor Annemie, kom maar dat zal ik wel tegen je moeder zeggen, dat het jouw schuld niet is... Hier, die mag jij!” En hij stopte haar drie van zijn kastanjes, van die mooie, glimmendbruine, die hij tegen zijn broekspijp had zitten oppoetsen in haar hand.

„Kom maar!”

De zon, de goede blijde zon straalde en glansde op de satijnen pracht van de bruid, die aan de arm van de statige meneer heel langzaam de stoep beklimde van het rijke huis op de deftige gracht. De zon houdt van mooie dingen. Ze maakt ze altijd nog veel mooier. Die zon, die goede, blijde zon, glansde óók in de tranen die nog biggelden over de wangen van het kleine, arme bruidje in de steeg, dat aan de hand van haar buurjongen ook naar huis trok. Maar dat gezichtje was al weer blij en gelukkig, en die glinsterende tranen...?

O, de zon houdt van mooie dingen. Ze maakt ze altijd nog veel mooier.

't Is gebeurd op een mooie, zonnige morgen, toen 't nog vakantie was.

Luit: „Vrij en Blij”, Jaargang 1, 1917-1918.

OUDE JAARGANGEN VAN „Vrij en Blij”

Voor de liefhebbers hebben wij nog een beperkt aantal jaargangen van Vrij en Blij beschikbaar van de jaren 1949 - 1950 - 1951 en 1952.

Zolang de voorraad strekt kan men deze bij ons bestellen voor de prijs van f 4.50 per jaargang, keurig gebonden in de mooie Vrij en Blij-band.